

Op de 'Achterpagina' van het NRC Handelsblad van 4 juli j.l. vonden wij de volgende rouwadvertentie, die we jullie niet wilde onthouden.

Levensbericht

Vorige week overleed onverwacht de befaamde toeteraar en schuinsmarcheerder H. van de Poel. Hij stierf in het harnas en laat, vermoedelijk, talloze zonen en dochters achter. Collega's als Dizzy Gillespie en Louis Armstrong waren diep onder de indruk van zijn fenomenale kwaakblaas, al bleef Van de Poels toetervermogen beperkt tot de paartijd. Maar dan ging hij ook zo verschrikkelijk tekeer dat zelfs Geelbuikpadden, de Hei- en de Groene kikkers, de Knoflook- en de Vroedmeesterpadden, toch geen van allen voor een kleintje vervaard, er stil van werden.

Hyla arborea, zoals zijn echte naam luidde, werd in 1996 geboren in een ondiepe, idyllisch gelegen poel tussen Eefde en Gorssel. Zijn vader en moeder heeft hij niet gekend; voor zijn geboorte was Van de Poel al wees. Hij groeide op in het buitengebied, wist al vroeg hoe gevaarlijk fietspaden en zandwegen zijn en verplaatste zich daarom uitsluitend via houtwallen en frambozenstruiken. Regelmatig zagen wandelaars hem op een stevig boomblad in de zon zitten, doodstil en met gesloten ogen genietend en mijmerend.

De Natuurbeschermingswet, afdeling C, plaatste hem in 1973 op de zogeheten Rode Lijst en verordonneerde dat 'hij niet mag worden gevangen of gedood en dat ook de poging daartoe strafbaar is'. Vermoedelijk is de MKZ-crisis Van de Poel fataal geworden: de paradijselijke rust bleek bedrieglijk. Maandenlang lagen de paden en de zandwegen er in de Achterhoek verlaten bij, niets verstoorde de bucolische stilte, de paradijselijke staat. De meesterkwaker had dit jaar de paartijd van zijn leven. In alle rust schuifelde hij van de ene poel naar de andere, riep keihard *kèk-kèh-kèk* en besteedde daarna onbekommerd en naar hartelust elke dame met kinderwens. Soms bleef hij een nachtje slapen en zaten de gelieven 's middags innig verstrengeld in de zon. Liefdevol ving hij voor haar muggen en andere lekkernijen, dankbaar kwaakte zij zacht: *kèk-kèh-gèkkie*. Maar tegen zonsondergang slopen beiden, onafhankelijk van elkaar, weer naar de orgie in de dichtsbijzijnde pretpoel.

's Zomers kwam Van de Poel vaak, op het heetst van de dag, bij mij buurten. Traagzaam kroop hij over het atelierraam, zodat ik zijn ruwe citroenbuik en de vernuftige zuignapjes aan zijn vingers en tenen goed kon zien. „Hallo vuilakje”, fluisterde ik dan, „opnieuw de winter overleefd? Gaat vader weer op stap? Zitten je jasje en je dasje goed?”

Hyla arborea in vol ornaat. Foto: Max Sparreboom

Nu hij er niet meer is besef ik dat ik hem bewonderde en tegelijk jaloeers op hem was. Stel je voor: de hele winter slapen, eindelijk je verstand op nul. Geen ontuchtige gedachten, geen schuldgevoelens, laat staan vertwijfeling. Kortom een buitengewoon langdurige dagdroom; waaruit je eind april of begin mei volkomen verkwikt ontwaakt met slechts één prangende, maar dan ook alles en vooral nog wat doordesemende wens: de liefde bedrijven tot je flauwvalt. En natuurlijk uitgebreid dineren, want liefde gaat nu eenmaal door de maag. Liefst stevige kost. Niet van die sprietige gaasvliegen maar sappige rupsjes, bolbuikige bladluizen en larven. De een z'n dood is de ander z'n...

Tijdens mijn dagelijkse wande-

ling over de Gorskelse hei trof ik Van de Poel op het zandpad. Ontzield. Hij was, zo te zien, op weg naar een pretpoel verrast door iets groots en hards. Zijn ingewanden waren door zijn mond naar buiten geperst. De zon had, o gruwel, zijn prachtig grasgroene schutkleur veranderd in een weemakend soort bruingroen.

Het leven van H[ij] van de Poel (1996-2001) kwam weinig zachtzinnig tot stilstand. Zijn grotesk verformfaaid karkas staat nu, gevat in een antiek zilveren fotolijstje, te prijken op mijn werktafel. Nee, niet als *memento mori* maar als *memento vivere*.

PETER YVON DE VRIES